

liikutus index

Titanik-gallerian julkaisu
Nº4 / kevät 2012

Esipuhe/Preface s. 5

Minna Haukka: On Movement 5. – 29.1. s. 6

Jonimatti Joutsijärvi:

Liikkumattomuus, liikahdus, liikutus, liike s. 10

Simo Ripatti: Huone 2. – 26.2. s. 14

Mikään ei koskaan muutu 1. – 25.3. s. 18

Jaakko Heikkinen: 29.3. – 22.4. s. 20

Jussi Koitela:

Työelämään liittyviä normaaleja tunteita s. 24

Lä-bas: Concept of Performance 25. – 29.4. s. 28

New Performance 4. – 5.5. s. 29

Tiina-Maria Aalto:

Persona, impressio & reflektio 10. – 27.5. s. 30

Title	Occurrences
Move Out	35
Move Your...	1
Move	1424
Move On	1039
Move Your Ass	52
Move Your Car	7
Move Yourself	7
Move Your MP3	5
Move Your Rug	2
Move Your Run	1
Move Over	333
Move Up	81
Move Move	20
Move Your Body	790
Move Closer	330
Move Your Feet	189
Move Around	117
Move Your Love	39
Move Your Mind	35
Move Your Hand	33
Move Your Ass!	25
Move Your Soul	8
Move Your Foot	6
Move Your Hips	5
Move Your Butt	4
Move Your Funk	4
Move Your Head	3
Move Your MP-3	3
Move Your Move	3
Move Your Mule	3
Move Your Car!	2
Move Your Face	2
Move Your Jazz	2
Move Your Ass	2
Move Your Acid	1
Move Your Axis	1
Move Your Boda	1
Move Your Culo	1
Move Your Dirt	1
Move Your Eyes	1
Move Your Life	1
Move Your Neck	1
Move Your Pawn	1
Move Your Popo	1
Move Your Skin	1
Move-Your Ass	461
Move on Up	168
Move Along	43
Move It Up	16
Move Your Belly	

Kimmo Modig
toiminnanjohtaja / director

Jo neljättä kertaa Titanik-gallerian näyttelyt rakennetaan teeman ympärille. Kevään 2012 teema on liikutus.

Kyky liikuttaa asioita on valtaa. Tämä väittämä todentuu myös taidegallerian toiminnassa: se vaikuttaa taiteilijoiden ja muiden oman todellisuutensa toimijoiden liikeratoihin.

Miten, missä ja millä ehdoilla nykytaidetta tulisi esittää vuonna 2013? Jo 90-luvun lopussa Artessa keskusteltiin josko säännöllinen, hakemuksiin perustuva näyttelytoiminta on tienä loppuunkuljettu. Mikä meitä Titanik-galleriassa liikuttaa vuonna 2013? Arten kaltaisen taiteilijaseuran on aina oltava itsensä anteeksiantamattomin kriitikko.

Esipuhe Preface

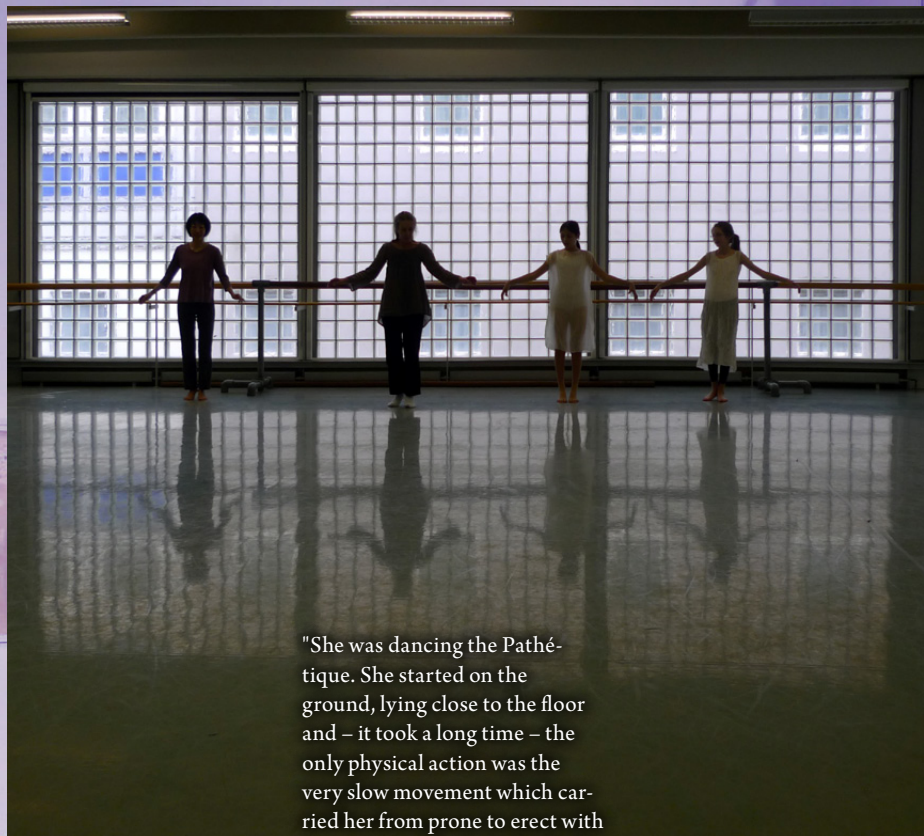
The theme for spring 2012 in our gallery is movement/affection. This is the fourth time we've used a theme for the exhibitions. To be able to make things move is to possess power over those very things.

We've talked a lot about what to do with a space like Titanik Gallery and an artists' association such as us, Arte. Since from the end of 90's there has been highly critical discussions about our raison d'être. Where do we go from here? What will make us move in 2013?

A woman with short brown hair, wearing a long, flowing white dress, is shown in profile against a black background. She is looking upwards and to the left, with her right hand resting on her left shoulder. The lighting is dramatic, highlighting the contours of her dress and face.

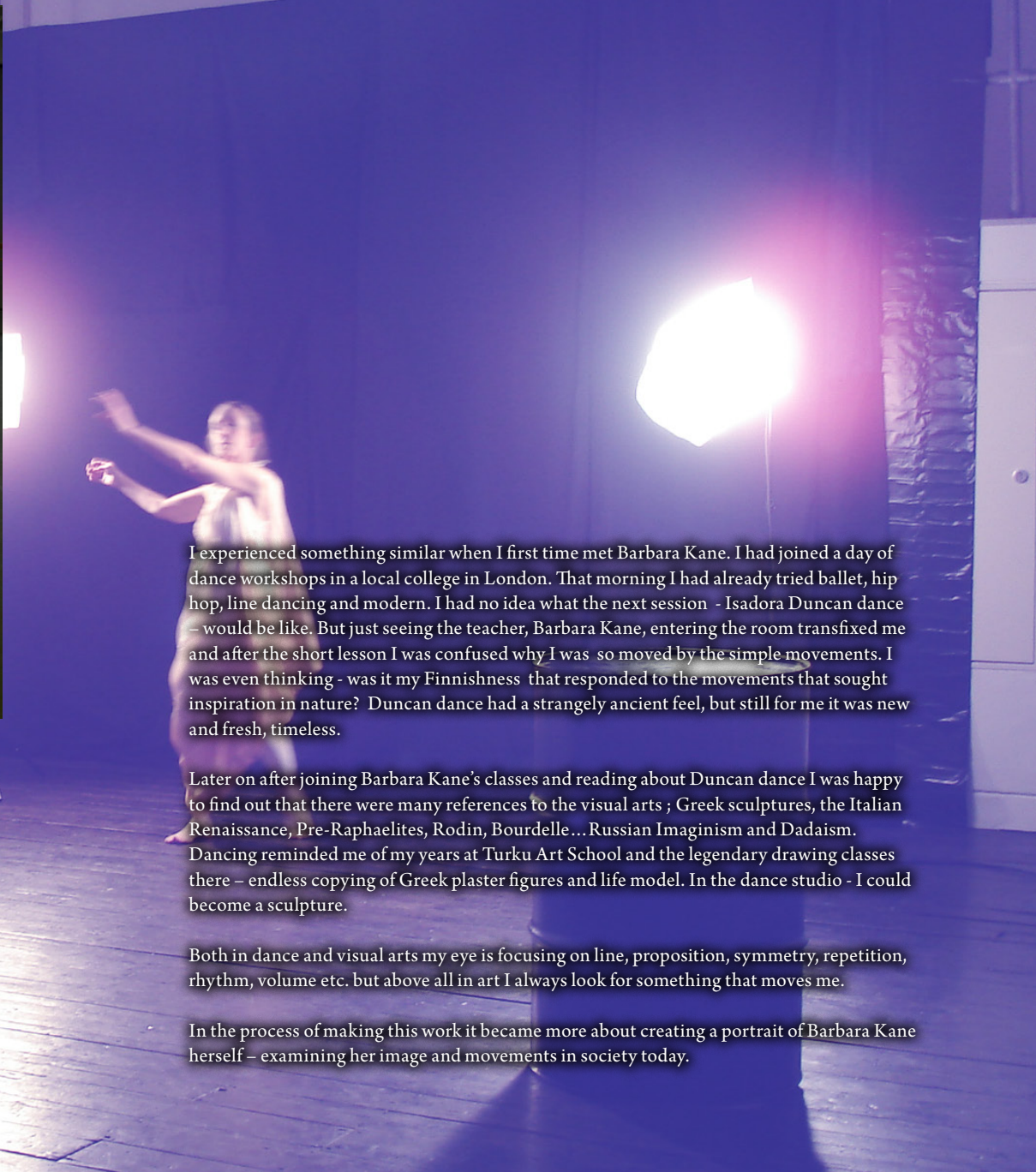
Minna Haukka

On Movement

"She was dancing the Pathétique. She started on the ground, lying close to the floor and – it took a long time – the only physical action was the very slow movement which carried her from prone to erect with arms outstretched. At the finish everyone was crying and I was crying too."

a dancer colleague describing Isadora Duncan's performance

I experienced something similar when I first time met Barbara Kane. I had joined a day of dance workshops in a local college in London. That morning I had already tried ballet, hip hop, line dancing and modern. I had no idea what the next session - Isadora Duncan dance – would be like. But just seeing the teacher, Barbara Kane, entering the room transfixed me and after the short lesson I was confused why I was so moved by the simple movements. I was even thinking - was it my Finnishness that responded to the movements that sought inspiration in nature? Duncan dance had a strangely ancient feel, but still for me it was new and fresh, timeless.

Later on after joining Barbara Kane's classes and reading about Duncan dance I was happy to find out that there were many references to the visual arts ; Greek sculptures, the Italian Renaissance, Pre-Raphaelites, Rodin, Bourdelle... Russian Imaginism and Dadaism. Dancing reminded me of my years at Turku Art School and the legendary drawing classes there – endless copying of Greek plaster figures and life model. In the dance studio - I could become a sculpture.

Both in dance and visual arts my eye is focusing on line, proposition, symmetry, repetition, rhythm, volume etc. but above all in art I always look for something that moves me.

In the process of making this work it became more about creating a portrait of Barbara Kane herself – examining her image and movements in society today.

Jonimatti Joutsijärvi: Liikkumattomuus, liikutus, liikahdus, liike

On varmaa, että olet liikuttunut jostakin niin syvästi, että voit milloin tahansa palauttaa sen mieleen. On varmaa, että olet liikuttunut jostakin niin syvästi, että olet saman tien peittänyt sen muistiavaruutesi mattojen alle. On varmaa, että monesta asiasta et liikutu, koska olet peittänyt ja unohtanut menneitä liikutuksiasi.

Varmuus kokemuksesta on kaksiteräinen. Se sekä leikkaa ihmisen irti epätodellisesta epävarmuudesta, että myös avoimuudelle välttämättömästi epävarmuudesta. Epävarmuuksien eroa on vaikea nähdä. Varmuus voi leikata palan todellisuudesta, joka sen lahjoitti, ikään kuin omistaisin kokemukseni. Todellisuutta pilkkoessaan varmuus on petosta, se rajaa ulkopuolelleen eläviä kokemuksen mahdollisuuksia. Kokemukset ovat yleensä rajallisia ja siksi niiden ympärille tai sisään varmistuva kokija on tunnustettava avoimeksi tai on vaarana, että kokija pysähtyy identiteetiksi. Ja niin käy, miltei aina. Ennen kokemattoman kokemisen tukkiä mennyt kokemus.

Perimmäiseen impulssiin liittyy tietty aistimuksen suoruuksien identiteetin yli, ali, ohi tai läpi: alkusysäys on läsnä kaikissa ruumiissa paljaasti ja peitetysti, riippumatta identiteeteistä joita ruumiiseen on uutettu, ripustettu, lävistetty,

tatuoitu, puhuttu, puettu, jne. Psykologia, sosiaalisuus, ajatukset, tunteet, aistimukset ovat jotakin perimmäisestä impulssista riippuvaista, mutta perimmäinen impulssi ei ole riippuvainen niistä. Tässä on tietenkin ristiriita ja paradoksi tai jokin sellainen, sillä perimmäinen impulssi on nimenomaan impulssi: se johtaa johonkin, se sysää, se käynnistää prosessin, tulemisen tilan.

"Liikkumaton liikuttaja", ehkä niin, mutta en tunne siihen käsitteeseen liittyvää historiaa ja keskustelua riittävän syvästi... Ja pidän enemmän muotoilusta "liikuttunut liikuttaja"... haluan kuvitella tietoisien eläimen, jumalan joka välittää väliaikaisista kasvoistaan ja toisen kasvoista, jotka se luomistyössään kohtaa tasaveroisesti, mutta kuitenkin edeltäen niitä ja ollen niiden edellytys. Mutta ei ole "eläintä", olemassa. On vain monituisia karhuja, kytä, lampaista, torakoita – siksi eläin voikin edustaa tyhjää, jossa alkusysäys lepää ja riehuu. Tämä hahmottomuuden ja (käsittämättömyyden) hahmojen ristiriita on minulle keskeinen esteettinen kysymys.

Ystävänä sanoo, ettei ole kuin yksi karhu.

Tao?

Absoluuttinen kaikenlävistävä itiö tai kaikenisäältä tyhjyys, jolla ei ole paikkaa, suuntaa tai määräänpäätä. Se on erottamaton puhtaasta ja alkuperäisestä tosiluonnostamme ja se on pelkkä yksi mieli. Jos yrität löytää sen ulkopuoleltasi tiedosta tai tilanteista, peität sen vain etsimiselläsi. Jos käännyt sisäänpäin ja koetat löytää sen ruumiisi pimeydestä, peität sen vain valheellisella sisäisyydelläsi. Jos koetat löytää sen sisäisen ja ulkoisen välistä, heität sen vain ylenpalttisen itseanalyysin hämmennykseen.

Poliisi on pyydystänyt mielenosoittajia oranssiin isoon muoviverkkoon. Sitten yksi poliiseista ruiskuttaa pippurimutetta neljän verkkoon vangitun nuoren naisen kasvoille. "Poliisi jahtasi meitä kuin karjaa ja laittoi käsirautoihin". Pippurimutetta käytettiin "asianmukaisesti ja vain rajoitetusti".

Kaikki mikä tapahtuu Isenheimin alttaritaulun toisessa osassa on ihmiskontrollin ulkopuolella: ihminen voi vain antaa periksi (alapaneelin ristiltä laskettu Kristuksen ruumis), olla alttiina (vasemmalla Maria joka kohtaa Gabrielin), ja pitää huolta (keskellä oikealla Maria joka pitelee Kristuslasta, tai alapaneelissa he jotka pitävät huolta Kristuksen ruumiista). Kaikki muu on yli-inhimillisten olentojen ja voimien vallassa. Kristuksen ylösnoustessa ihminen romahtaa haarniskoineen (oikealla).

Kajaanin harrastajateatterin esityksessä Radix on kohtaus jossa poliisi kiduttamalla kuulustelee eläinoikeusaktivistia. Istun katsomossa ja ajattelen jotakin sellaista että tämä ei kosketa minua. Pohdin miksi niin on. Ei minulla ole vastausta, mutta havainnontavassani tapahtuu siirtymä. Tunnen myötä. Ruumiini tai tunteeni, molemmat, ja miten erotan ne, ovat jollakin tavalla vaikuttaneet kohtauksesta. En enää muista tarkkaan, mitä koin. Nyt voin ajatella tälle kokemukselle monia merkityksiä, mutta ei sellainen liikuta.

Koskettaako väkivallan epäoikeudenmukaisuus ja hirveys tunteitani vai ruumistani?

Sekään ei liikuta, että istuu laiskasti liikahtellen, eikä kirjoita. Ei se mitään.

Kiinalaisessa kilpailussa kalsareilleen riisuuntuneet kilpailijat houkuttelevat mehiläisjoukot päälleen mehiläiskuningattarella. Mehiläiset kerääntyvät kuningattaren luo, yhteisö muodostuu biologisen magnetismin varaan. Se, kenen yllä on massaltaan suurin mehiläisparvi, voittaa. Kauttaaltaan mehiläisiin peittynyt ihminen seisoo kädet rintansa yli ristittyinä, levollisena, liikkumattomana. Mikä häntä liikuttaa nyt? Ehkä hän toivoo näkevänsä, millainen parvi vastustajan ruumiille kokoontuu.

Somaattinen avaruus. Liikutusten aistimisen ja liikahdusten tuottamisen kollektiivinen, yksilöistä riippuva järjestelmä. Kielen rooli siinä; kirjoittanut. Mehiläiset suunnistavat toisten mehiläisten tanssin mukaan. Samalle rannalle munitut, kuoriutumattomat merikilpikonnan poikaset sopivat tuntemattomalla tavalla hetkestä, jolloin ne ryhtyvät kuoriutumaan. Ampiaiset tunnistavat toistensa kasvot. Miten ne katsovat peiliä?

Jos lapsi saa hyväksyntää vain olemalla kiltti ja kuuliainen, hänestä kasvaa jatkuvasti itseään ja omaa käytöstään tarkkaileva aikuinen. Hän on kuin tutka, joka aistii hetkessä uuden tilanteen tunnelman ja sanattomat viestit. Kyseessä voi olla vain sisäinen myrsky, jota toiset eivät edes huomaa. Heidän omista silmissään näkyvä reaktio pahentaa tilannetta entisestään. Havaitessaan pienenkin viittauksen tai eleen mahdollisesta torjunnasta, hän tekee kaikkensa, jotta hänet hyväksyttäisiin. Laukaiseva tapahtuma.

Kyvyttömyys tuntea ihmisyksilöt erillisiksi yhteiskunnasta, tai vastaavasta mentaalisesta rakenteesta. Kyvyttömyys kokea yhteys toisiin olentoihin. Yksilön on helppo voittaa sota yhteiskuntaa vastaan. Aseet ovat tehokkaita, varautumattomat ihmiset eivät puolustaudu, virkavalta ei ehdi pysäyttää iskun suunnittelua tai toteutusta, ja joukkotiedotus takaa tekojen symboliarvon turpoamisen, joukkosurma on pian kaikkien tietoisuudessa lukuisin mielikuvin ja kysymyksiin. Tietenkin yksilö on psykopaatti, jolloin murhilta voidaan evätä niiden poliittinen ja ideologinen tausta. Mutta psykopaattinenkin ideologia on yhtä kaikki ideologia, ideoiden järjestelmä.

Sukupolveni on kasvanut vinoon ja on jokseenkin varmaa, että joukkosurmat julkisissa tiloissa paitsi tulevat toistumaan, myös pahenemaan. En näe mitään rakenteellista valvontakoneistoa kykeneväksi estämään tai hillitsemään näitä tapahtumia. Miellettömät joukkosurmat? Mielivalta, johon nyky-yhteiskunta systemaattisesti nojaa, synnyttää lisää mielivaltaa. Joukkosurmat ovat sairaan mielen ja sairaan yhteiskunnan tuotteita. Poliittiset puolueet ja rahatalouden keskeisyys ovat sairaiden mielen ja sairaan yhteiskunnan tuotteita.

Mielivallan kumoaminen? Monet New Age -julkikset hokevat, että maailma on heräämässä, että suuri joukko ihmisiä on nopeasti valaistumassa. Mutta yhtä hyvin voi nähdä inhimillisen ja hengellisen todellisuuden välisen kuilun syvenneen. Emme ehkä ole koskaan olleet näin väärällä tavalla hengellisesti köyhiä.

Pakenen tuskaa älylliseen ajatteluun. Älyllisellä ajattelullani tahdon osoittaa ettei ajattelu riitä. Tahdon älyllä löytää kokonaisvaltaisen suunnan ja tavan olla, oman merkitykseni tässä maailmassa. Mikä on elämän mieli? En ole humanisti, sillä humanismi on minulle ihmismieleen sitoutumista. Ihmismieli on kykenemätön ratkaisemaan

ihmiskunnan ja yksilöiden ongelmia. Kuvittelenko ymmärtäväni, mikä on elämän mieli?

Astuin sisään ja jäin odottamaan. Kuvittelin että he aikoivat keskustella myöhään yöhön suuresta muodosta, laivan kannella tuijottaen pysäytettyä merta, pysähtynyttä jäävuorta. Joku kaatoi punaviiniä kuraiselle kengälleni. Liian synkkää. Mutta heille esitettiin kysymyksiä, jotka oli laadittu leikkisällä ruumiinavauksella ja muovisella kaukoputkella. Koko huone ohjelmoitui teeskentelemään että emme ole haaksirikkoutuneet. Puin päälleni ylettömän hitaasti ja astuin viisi askelta ulko-ovelle. Poistuin, siinä hetkessä kahden paon yhtymäkohdassa. Kaikki tavat paeta tämän sekunin kuurosta, jonka on yletyttävä pohjattomaan pelkoon, pohjattomaan rakkauteen.

Liikituksen kannalta ei niinkään ole merkitystä, seuraako teoista vain teon tapahtuma vai jokin teos, esine tai rakennelma. Liikituksen kannalta enemmän merkitsee se, onko tekijä itse liikuttunut, tullut jonkin koskettamaksi teossaan.

Ristiriidasta on löydyttävä jokin kokonaisuus, jännitteen mieletön voima. Eva-Liisa Manner kirjoitti tärkeimmän runonsa Kromaattiset tasot oksennustaudissa. Jännitekin on vain osa kokonaisuudesta.

(Osa tekstistä on varastettu ja käännetty tuntemattomasta lähteestä, osa poimittu satunnaisesta nettilehdestä, osa sovittaen lainattu Ben Malisen Häpeän monet kasvat -teoksesta, Vapaasti tilkitty -blogista ja esseekokoelmastani Ei mikään itsessään, ja osa on kirjoitettu tätä tekstiä varten.)

Simo Ripatti: *Huone*

Mitä tai miten voi sanoa tai teoksen välityksellä kertoa omista ajatuksista ja tuntemuksista muuttamatta välittömän kokemuksen merkitystä joksikin itselle vieraaksi? Kuinka tarpeellista on yrittää välittää näitä tuntemuksia teoksen tai edes sanan keinoin?

Teoksieni avulla koetan selittää itselleni, mitä ajattelen. Näin teoksia on vaikea selittää, koska ne ovat jollain tavalla selityksiä itsessään sille, mitä en pysty täysin tietoisesti analysoimaan. Yritän täydentää tietoisuuden aukkoja, muodostaa tietoa. Teos herättää kysymyksiä ja samalla yrittää vastata niihin. Teos ei määritä todellisuutta, eikä edes kuvaa sitä, ainakaan dokumentaarisesti. Teos voi olla jonkinlainen merkityksiä avaava tapahtuma, joka ei pelkistä kokemusta tai tunnetta tietyn ennalta asetetun viitekehksen mukaiseksi.

Minulle kuva ei toimi dokumenttina, vaan jonkinlaisena polkuna ideaan ja sen taakse. Teoksella ei voi mielestäni koskaan olla yhtä absoluuttista merkitystä. Merkitys muuttuu kaikesta huolimatta jokaisen katsojan kohdalla. Sisällöllinen ja esteettinen merkitys ja niiden arvottaminen muodostuu yksilöittäin riippuen suhteesta teokseen ja sen sisältöön. Jokainen hetki tekoprosessin edetessäkin muuttaa sen merkitystä. Mitä enemmän sitä on tehty, sen voimakkaammin se helposti alleviivaa joitain tiettyjä merkityksiä, mutta saattaa etäännyttää itseään alkuperäisestä motiivista. Teosteni oikeutus olemassaololleen on siis osittain se, että se auttaa sanallistamaan idean. Toisinaan teos kuitenkin irtoaa kokonaan lähtökohdastaan ja käsitteistä, enkä enää pysty sanallisesti tulkitsemaan sitä.

Yritän rajoittaa idean estetisointia ja tuoda teokseen vain sen verran visuaalisuutta, kuin sisältö kulloinkin vaatii. Vaikka vältänkin koristelua ja kyseenalaistan muodot visuaalisina ansioina teoksessa, on mielestäni alusta asti melko vahva tavoite, miltä teoksen tulee näyttää. Kuinka tärkeää teoksessa on esteettisyys ja minkälaista estetiikkaa haetaan, riippuu sen sisällöstä. Kokemuksellisuus kuvataiteessa tulee kuitenkin useimmiten juuri visuaalisen estetiikan kautta ja estetiikka tuo myös teoksen tematiikan esiin, joten sitä ei voi sivuuttaa. Estetiikka voi säädellä ja ohjailla teoksen merkityksiä ja niiden voimakkuutta. Estetiikka on subjektiivista, joten sen itsensä merkittävyyteen en voi suhtautua varauksettomaksi.

Näyttelyn teokset käsittelevät tilapäisyyttä. Koen nyky-yhteiskunnan toimintatapojen olevan usein tilapäisiä. Tuntuu siltä, että monessa asiassa pyrkimyksenä on vain väliaikaisratkaisu ja toive siitä, että myöhemmin löytyy jokin parempi ratkaisu. Tekninen kehitys on usein liian nopeaa menetelmien vakiintumiseen ja ammattitaidon omaksumiseen. Teoksissa käsitellään myös muutoksia modernisoitumisen ja teknisen kehityksen muodossa yhteiskunnallisella, kulttuurisella ja henkilökohtaisella tasolla sekä niiden aiheuttamia reaktioita. Tapojen, esineiden ja asioiden merkitykset muuttuvat, vähenevät tai häviävät kokonaan.

Jaakko Heikkinen

Jaakko Heikkinen: Me (2011)

Talven kyyneleet

*Teoksissani kävelen ihmisten lävitse
löytääkseni muiston hetkestä jossa olin.
Sielussani on kuva kylmistä puista sinisillä hangilla
ja tähtitaivaasta, jossa vaelsin hetken
löytämättä perille.*

*Taiteeni, kylmä ympyrä
lämmittää sydäntäni.
Elementit kasaantuvat minussa liekeiksi
ja hajoavat tyhjiksi hiutaleiksi.*

Jaakko Heikkinen: *Tanssi* (2005)

Teoksissani keskeisenä tekijänä on ihmiset ja heidän arjessa koetut hetkensä nykypäivän Suomessa.

Niissä esiintyy usein tämän päivän yhteiskunnallisia ongelmia, kuten työttömyyttä, syrjäytymistä ja epätoivoa. Samalla ne voivat toimia myös henkilökohtaisina muotokuvina.

Jaakko Heikkinen: *E.V.V.K* (2010)

Jussi Koitela: Työelämään liittyviä normaaleja tunteita

Saavuvin näyttelytilaan, edellisen näyttelyn jäljiltä tilassa oli seinä ja kaksi harmaaksi maalattua neliötä seinissä, se hermostutti minua vähäsen, mutta työnsin mielessäni sen taka-alalle. Ajattelin, että ei se haittaa, pystyn tekemään muita asioita ensiksi. Ripustusaikataulu huolestutti vähäsen, koska seuraavan päivän iltana pitäisi käydä Tampereella. Galleriatila tuntui taas pienemmältä kuin olin ajatellut, olinko arvioinut tilan koon taas väärin? Kaksi teosta ei mahdukaan siihen? Pelotti, että olin taas arvioinut tilan väärin.

Tein viimeisiä leikkauksia ja säätöjä uuteen teokseen tai no tiesin, että teos ei ole silti valmis. Ahdisti etukäteen tilanne, jossa joudun teeskentelemään teoksen edessä, että se on valmis. Miksi en voi vain sanoa, että olen mokannut aikatauluttamisen. Toisaalta melkeinpä jokaisen asian kohdalla olisi voinut sanoa tänä syksynä niin. Minulla on ollut tästä asiasta huono omatunto, olen loukannut varmasti monia. Mietin ostavani seuraavassa mahdollisessa tilanteessa kirjan *Are You Working Too Much? Post-Fordism, Precarity, and the Labor of Art*.

Päivän päätteeksi sain teokset paikoilleen, ainoastaan pientä siistimistä jäi seuraavalle aamulle. Teokset saivat tilan tuntumaan sille mille halusinkin ja uuden keskeneräisenkin teoksen keskeneräisyydet tuntuivat tavallaan toimivan sekä korostavan tilallista vaikutusta. Minulle tuli voimakas olo. Koin, että minulla oli jotain ammattitaitoa ja kykyä saada tila tuntumaan teoksien kautta siltä miltä halusin saada sen tuntumaan. Tunne tuntuu ripustustilanteessa aina tärkeimmälle. Teokset kokee lopulta aina fyysis-psykkisenä tunteena vaikka teoksen idea olisikin käsitteellinen.

Seuraavana aamuna menin vielä siistimään paikkoja galleriaan tilaan ja totesin, että teosten DVD-levyt täytyy polttaa uudelleen. Videotykkit leikkasivat kuvaa reunosta liian paljon. Mietin, että ehdinköhän tehdä sen torstaina aamuna Tampereella, kyllä luultavasti jos ei tietokoneen kanssa tapahdu mitään yllättävää. Mahdollinen kiire aiheutti pelkoa. Ennen kuin lähdin Tampereelle sovin vielä gallerian väen kanssa yksityiskohdista ja siitä mitä vielä pitäisi tehdä, esimerkiksi seuraavana päivänä piti vielä miettiä avajaistarjoiluita ja nimitarrojen paikkoja galleriatilassa. Turhauduin kommunikoidessa galleriaväen kanssa, tuntui etten osannut kommunikoida tai he eivät osanneet. Mietin johtuiko tunteeni omasta jännityksestä, kun jännitän en osaa oikein puhua ihmisten kanssa ja koen, että väliillämme on näkymätön seinä. Olen jotenkin alisteisessa asemassa toisiin ihmisiin nähden kommunikaatiotilanteissa silloin kun jännitän.

Lähdin Tampereelle pitämään mediataide-iltaa, ihmisiä tuli paikalle aika vähän. Kävi sääliksi Timoa, jonka piti puhua niin vähäiselle yleisölle, mietin, että täytyy olla tarkkana sekä kysyä Timolta hyviä kysymyksiä, ehkä se aiheuttaa keskustelua pienessä kuuntelijajoukossa. Mietin myös, että mitähän Outi Rupriikista miettii. Haluaako hän, että pitäisin iltoja ensi keväällä. Olivatko illat, joita oli kolme marraskuussa, Outin mielestä onnistuneita? Olinko itse onnistunut niiden järjestämisessä? Onneksi Timon esittelyn jälkeen tuli ihan mukava ja antoisa keskustelu. Timon työskentelyä kohtaan oli myös kiinnostusta, vaikutti siltä, että Timo voisi saada jatkossakin töitä. Siitä tuli hyvä mieli. Tärkeintä tuottamisessa/kuratoinnissa/ tapahtumien järjestämisessä varmaan on saattaa ihmisiä, teoksia ja ajatuksia kommunikoimaan keskenään, jotta eri osapuolet saavat tästä tilanteesta jotain. Monesti tulee sellainen olo, että sen osaan ja siinä olen hyvä. Osaan aistia ja kuunnella tarpeita ja unelmia sekä miettiä kenellä muilla on samankaltaisia tarpeita ja unelmia.

Avajaispäivänä kaikki tuntui rauhalliselta, sain tehtyä DVD-levyt näyttelyä varten. Kun olin lähtemässä Helsinkiin tuli se jumalaton yksinäisyyden tunne. En tiedä miksi se tulee aina ennen avajaisia ripustusviikolla. Ripustaminen on tavallaan kommunikoimista teoksen kanssa näyttelytilassa ja oma teos ei kuitenkaan ole hirveän helppo juttukaveri. Se tuntee sinut niin hyvin, että sanoo julmia asioita suoraan. Ripustamisen aikana tuntee olevansa yksin teospaskiaisen kanssa, ja se koko ajan kuittailee ja muistuttelee joistakin omista puutteista. Näyttelyn avajaisissa ei tavallaan ikinä haluaisi olla, vaikka mikään tilanteessa ei sinänsä olekaan pelottavaa tai ahdistavaa. Kukaan ei ole kriittinen avajaisissa, tavallaan olisi mukavampaa jos olisi. Se ehkä rikkoisi typerää pyhittävää juhluutta, arjessa kaikki on kuitenkin kriittisiä ja miettii mitä se nyt tuollaista teki. No, avajaisissa tuntui aika mukavalta ja ihmisiä tuli yllättävän paljon. Jos se, että tarjoilupöydästä oli viini pari kertaa loppu oli suurin pettymystä aiheuttava tapahtuma, niin voi varmaan kokea, että olin tyytyväinen avajaisiin. Tuntui hyvältä, että avajaisiin oli selvästi tullut ihmisiä teosten tematiikan takia ja se on kuitenkin kaikkein oikeinta kohderyhmää.

Seuraavana päivänä menin kuvaamaan vielä näyttelyä ja päivystämään gallerialle. Olin kutsunut kuvataidekentän ihmisiä tilaisuuteen, jossa esittelen näyttelyä. Lähetin kutsun, jossa oli vastauspyyntö ehkä viidellekymmenelle ihmiselle, kolme vastasi ettei pääse. No menin kuitenkin päivystämään gallerialle, jos vaikka joku tulisi vaikei olekaan ilmoittanut. Yksi kaveri tuli. Tämä kiinnostuksen puute ei minua tavallaan haitannut, koska olin käynyt siihen liittyvät tunteukset läpi jo etukäteen. Tällä kaverilla on tapana olla kriittinen, ja hänen kanssa keskustellessa teoksen keskeneräisyys nousi taas pintaan. Siitä tuli surullinen ja riittämätön olo itsestä. En kuitenkaan hallitse ammattiin liittyvää aikataulutusta. Tuntui, että teen liikaa töitä.

Là-bas: Concept of Performance

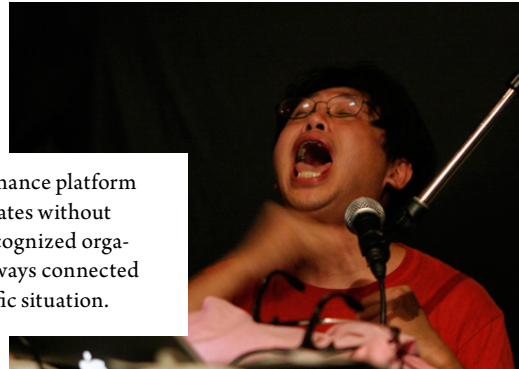
*Concept of Performance
Helsinki 25–29 April 2012.*

CoP is the second biennale for experimental Live Art and new forms of Media Art. It is organized by Là-bas.

Titanik Gallery is participating in artist exchange with the festival. Artists from Turku will perform in CoP, while Titanik Gallery hosts special events for selected festival artists

The audience connects with electro-mechanical bodies, with experimental intensity of different working platforms, and with the fleeting glimpse of an event lived event.

As a performance platform Là-bas operates without officially recognized organization, always connected to the specific situation.

New Performance

*International showcase for
new Performance and Live Art
Turku, 4–5 May 2012.*

*Produced by Framilr ry - The
Network for Live Art in South-
West Finland*

New Performance presents eight leading international and Finnish performance artists, such as Oreet Ashery (UK), Kate MacIntosh (Belgium), Tero Nauha (Finland) and Gary Stevens (UK). The performances venues are Titanik Gallery, Brinkkala Gallery, Gallery Berner, Fluxee Club at Tehdas Theatre, the Biological Museum and Kutomo. New Performance is curated by Leena Kela, regional artist for Performance Art and Christopher Hewitt, Berlin based curator.

Tero Nauha will reside in Titanik Gallery the week before the festival. He has worked with drawing, video, performance, sound and done a host of collaborations. Additionally, he teaches at several art schools and institutions.
<http://teronauha.com/>

Titanik-galleriassa on perinteisesti nähty yksi Turun Taideakatemiaan lopputyönäyttelyistä. Tänä vuonna 10.–27.5. esillä on **Tiina-Maria Aalto**.

Tiina-Maria Aalto: *Persona, impressio & reflektio*

Teoskokonaisuus yksilön suhteesta itseen, yhteisöön ja toiseuteen kuvattuna nykymuotokuvan keinoin.

Julkaisija:
Titanik-galleria / Arte ry
Itäinen Rantakatu 8
20700 Turku
Finland
www.titanik.fi
www.arte.fi

Toimittaja: Antti Jussila
Työryhmä: Heini Aho, Frank Brümmel,
Jari Kallio, Jouna Karsi,
Kimmo Modig, Hanna Seppänen,
Sebastian Ziegler
Ulkoasu: Antti Jussila ja
Frank Brümmel
Paino: Finepress, Turku
Paperi: Cyclus Offset 80 g/m²

Kirjoittajat:
Jonimatti Joutsijärvi (s. 1984) on
kirjailija ja performanssitaiteilija,
joka asuu pyörämatkan päässä
Titanik-galleriasta ja toivoo muista-
vansa, että olemme haasirikkoutuneet.

Jussi Koitela (s. 1981) työskentelee
käsitteellisen mediataiteen, osallistavien
projektien sekä kuratoinnin parissa.
<http://vimeo.com/jussikoitela>

© 2012 Titanik-galleria ja tekijät

ISSN-L 1799-8565
ISSN 1799-8565 (painettu)
ISSN 1799-8573 (PDF)

